

Παναγιώτης Μαυροειδής

Διάφορα παπαγαλάκια στο ΣΥΡΙΖΙΣΤΑΝ αρέσκονται σε κρύα ανέκδοτα περί “καθαρής εξόδου από τα μνημόνια» τον Αύγουστο του 2018.

Έλα μου όμως που η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική!

Δε χρειαζόταν να το πει ο επιτετραμμένος γκαουλάιτερ της ΕΚΤ στην Ελλάδα, πρόεδρος της Τράπεζας της Ελλάδας **Γιάννης Στουρνάρας**, καθώς είναι παγκοίμως γνωστό: σύμφωνα με το νομικό πλαίσιο που ισχύει για τη ζώνη του ευρώ, η Ελλάδα θα βρίσκεται σε **καθεστώς εποπτείας**, το οποίο θα διαρκέσει τουλάχιστον μέχρι να αποπληρώσει πλήρως το 75% των επισήμων δανείων που έχει λάβει από χώρες της ευρωζώνης, τον ΕΤΧΣ (EFSF) και τον ΕΜΣ (ESM). Η περιβόητη “εποπτεία” δεν είναι κάποια αόριστη έννοια, αλλά ένα **σύνολο κανόνων δημοσιονομικής πολιτικής** που καθορίζονται από το Δημοσιονομικό Σύμφωνο της ΕΕ και γενικότερα το Σύμφωνο Σταθερότητας. Αυτό στα απλά ελληνικά σημαίνει **Μνημόνια Διαρκείας**.

Επίσης, η λεγόμενη “**προληπτική γραμμή χρηματοδοτικής στήριξης**”, που μπορεί να πάρει διάφορες μορφές, επίσης με σαφήνεια οριζόμενες από το πλαίσιο Νέας Οικονομικής Διακυβέρνησης της ΕΕ, δεν είναι τίποτα άλλο από μια ακολουθία της μορφής “**δίνω δάνειο, υπογράφεις νέα μέτρα**”.

Αυτό που ωστόσο έχει ξεχωριστή σημασία είναι η ανοιχτή ομολογία και πρόβλεψη από μεριάς του Γιώργου **Χουλιαράκη**, αναπληρωτή υπουργού Οικονομικών, σε άρθρο του στο Βήμα της Κυριακής.

Σύμφωνα με το βασικό στέλεχος της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ «Η προετοιμασία για την αντιμετώπιση της επόμενης οικονομικής κρίσης πρέπει να ξεκινήσει τώρα. **Δεν υπάρχει αμφιβολία** πως, αργά ή γρήγορα, η ευρωπαϊκή οικονομία θα γνωρίσει **έναν νέο κύκλο**

ύφεσης». (οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας)

Για να μην υπάρχει δε καμία αμφιβολία για το τι είδους «προετοιμασία» γίνεται στα επιτελεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διευκρινίζει: «Για τον λόγο αυτόν, έχει ήδη ξεκινήσει σε επίπεδο υπουργών Οικονομικών η συζήτηση για την καλύτερη προετοιμασία της ηπείρου έναντι μελλοντικών οικονομικών κλονισμών, καθώς και για τις **θεσμικές τομές** που θα πρέπει να τη συνοδεύουν. Η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από τις μορφές ολοκλήρωσης της **τραπεζικής ένωσης**, της μετατροπής του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας σε έναν **μόνιμο μηχανισμό πρόληψης και διαχείρισης κρίσεων**, καθώς και της δημιουργίας ενός **κοινού δημοσιονομικού εργαλείου σταθεροποίησης**». (οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας)

Και οι τρεις άξονες έχουν μεγάλη σημασία, όλα όμως τελικά «μαζεύονται» στο «δια ταύτα», που είναι ο τρίτος άξονας δηλαδή η διαμόρφωση **«κοινού δημοσιονομικού εργαλείου σταθεροποίησης»**, δηλαδή θεσμοθετημένου Πανευρωπαϊκού Μνημονίου Διάρκειας.

Πρόκειται για την «φυσιολογική αντίδραση της ΕΕ, στα φαινόμενα κρίσης και ακρωτηριασμού της (Brexit, εξελίξεις σε Ισπανία και Ιταλία κλπ), σε μια **κατεύθυνση επιτάχυνσης της ενοποίησης** σε ακόμη πιο αντεργατική βάση και με συντριβή των όποιων προσχημάτων δημοκρατίας και λαϊκής κυριαρχίας.

Προκύπτουν ωστόσο και για μας ορισμένα **«δια ταύτα»**, από αυτές τις εξελίξεις.

Πρώτον, έρχεται **νέος γύρος μνημονιακής κόλασης και εργατικής γενοκτονίας** στην Ελλάδα, ανεξάρτητα από το ποια κυβέρνηση θα τον διαχειριστεί, με πιθανή κορύφωση την διετία 2022-23, όπου αυξάνονται κατακόρυφα και οι δανειακές υποχρεώσεις. Οι διαχωριστικές γραμμές διαγράφονται όλο και πιο ευδιάκριτα, μεταξύ των «μεταρρυθμίσεων» καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και της συντριβής της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής θέσης των εργατικών τάξεων σε όλη την Ευρώπη. Η νέα σύγκρουση θα έχει περισσότερο από ποτέ εργατικό, κοινωνικό χρώμα.

Δεύτερον, οι πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις θα καθορίζονται όλο και περισσότερο με συγκεντρωτικό τρόπο από την ΕΕ και τα αυταρχικά της όργανα, δηλαδή το ενιαίο επιτελείο των αστικών τάξεων και κυβερνήσεων των κρατών μελών της. Αυτό σημαίνει ότι το ζήτημα της προετοιμασίας της ρήξης και της εξόδου από την ΕΕ, αποκτά αυτοτέλεια και ξεχωριστή σημασία για τον εργατικό και λαϊκό αγώνα για ανατροπή της επίθεσης σε μια αντικαπιταλιστική και σοσιαλιστική προοπτική, που θα θέτει σε πρώτο πλάνο τα εργατικά

συμφέροντα.

Τρίτον, όσο αυξάνει η συγκεντροποίηση υπερεθνικών αρμοδιοτήτων στην ΕΕ, άλλο τόσο θα περιορίζονται δραστικά οι διαφορές μεταξύ εναλλακτικών προτάσεων πολιτικής, ιδιαίτερα στα οικονομικά θέματα, μεταξύ των αστικών κομμάτων στα κράτη μέλη. **Η διαδικασία αυτή «μοιραία» θα γεννά «μεγάλους συνασπισμούς»**. Η πολιτική συνέπεια είναι τεράστια: ότι και να ψηφίζει ο κόσμος, θα βγαίνει «συνασπισμός μνημονίου». Μπορεί στη Γερμανία να γινόταν λόγος για «συνασπισμό τύπου Τζαμάικας», ωστόσο της μοδός στο εξής θα είναι, ανοιχτά ή κρυφά, η κουβέντα για «συνασπισμό τύπου Πορτογαλίας», δηλαδή για ενσωμάτωση ακόμη και της δήθεν «ριζοσπαστικής αριστεράς» σε σχέδια «ανόρθωσης» και αστικής συναίνεσης. Σε αντίθεση υποτίθεται με τον «ακραίο νεοφιλελευθερισμό». Ήδη στο ΣΥΡΙΖΑ έχουν θέσει στο τραπέζι αυτή τη συζήτηση, έστω και ως προοπτική μετά από μια κάποια αποτυχημένη «δεξιά παρένθεση».

Στο νέο γύρο κοινωνικής και πολιτικής αντιπαράθεσης, ο χώρος για «ευκολίες» θα είναι σχετικά περιορισμένος. Ο κυβερνητικός δρόμος ως διέξοδος απάντησης στη νέα κοινωνική καταστροφή, χάνει όλο και πιο πολύ την θελκτικότητά του.

Η πολιτική επίπτωση δε θα είναι μονοσήμαντη.

Από τη μια, ο θρυμματισμός των «γλυκών αυταπατών», για «εκδίκηση μέσω της ψήφου», θα δημιουργεί τάσεις απογοήτευσης και καθήλωσης που θα αναβάλλουν την εκκίνηση της λαϊκής αντεπίθεσης.

Από την άλλη, υπό προϋποθέσεις, μπορεί να δυναμώνει η πεποίθηση ότι η λαϊκή δύναμη και προοπτική ανακοπής της επίθεσης και ήττας του ταξικού αντιπάλου, βρίσκεται **στο δρόμο**, στη μαζική πολιτική δράση του κόσμου της εργασίας.

Ζητούμενο δεν είναι η καταφυγή σε μια νέα εκδοχή ενός αόριστου «μετώπου ανατροπής» εκλογικής φύσης και κυβερνητικής ματιάς, ούτε η αδιέξοδη και περιοριστική αναμονή αμυντικών συνδικαλιστικών αγώνων, που από το παράθυρο θα οδηγούν και πάλι στην υποταγή στον κυβερνητισμό.

Οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς, οφείλουν να δράσουν στη βάση ενός νέου **πολιτικού σχεδίου** που θα έχει ορισμένα κομβικά πολιτικά στοιχεία.

Πρώτον, ένα **πολιτικό μέτωπο εργατικών, αντικαπιταλιστικών, αντι-ΕΕ δυνάμεων**, που συνειδητά θα προτάσσουν μια λογική ρήξης με τις αστικές κυβερνήσεις, την ΕΕ και το

μνημονιακό δημοσιονομικό πλαίσιο που αυτή διαμορφώνει από κοινού με την αστική τάξη στην Ελλάδα. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εκ των πραγμάτων αποτελεί την αφετηρία για ένα τέτοιο πιο ευρύ και πιο συνεκτικό μέτωπο.

Δεύτερον, αναβάθμιση και προβολή ενός μεταβατικού αντικαπιταλιστικού **προγράμματος** που να «δένει» την αντίθεση στην αστική μνημονιακή πολιτική με την προοπτική της ανατροπής και ενός άλλου δρόμου με κέντρο τις εργατικές και κοινωνικές ανάγκες, ενάντια και έξω από την ΕΕ και το καπιταλιστικό πλαίσιο.

Τρίτον, θαρραλέα βήματα σε μια ανατρεπτική **κοινωνική, αγωνιστική πρακτική**, που θα ανοίγει ορίζοντες κατακτήσεων και αυτοπεποίθησης. «Πιο μακριά» από την ΓΣΕΕ, την ΑΔΕΔΥ, τον καθεστωτικό συνδικαλισμό, «πιο κοντά» στον οριζόντιο αγωνιστικό συντονισμό και τις διαδικασίες βάσης. Για μισθούς, συντάξεις, επιδόματα ανεργίας και κοινωνικές πολιτικές, με ανατροπή των μνημονιακών ορίων. Με το ίδιο πνεύμα, ανάπτυξη της λαϊκής δράσης σε όλα τα μέτωπα. Από την λαϊκή κατοικία και κατά των πλειστηριασμών, έως την αντιφασιστική δράση και την αντιπολεμική κινητοποίηση.

Το συνηθισμένο “Καλή δύναμη!”, θα μας χρειαστεί, περισσότερο από ποτέ...